

ДЕБАТИ ЗА ЦІННІСНИМИ ТЕМАМИ З ВИКОРИСТАННЯМ ПРИЧИННО-НАСЛІДКОВИХ АРГУМЕНТІВ

Robert Trapp and Tehmeena Luqman

Резолюція, винесена на 9-й міжнародний молодіжний форум IDEA, "Розмежування публічної й приватної сфер є згубним для прав жінок", - є перспективною з багатьох причин. Одна з проблем, пов'язана з даною темою, впливає з самого її формулювання. У тому вигляді, в якому вона сформульована, її важко доводити, користуючись традиційним політичним (полісі) або ціннісним підходом. Тому для того, щоб раціонально обговорювати цю тему, дебатам потрібно навчитися новим аналітичним прийомам.

Традиційний метод доведення політичної (полісі) теми вимагає наявності плану дій, що викоринює проблеми, які існують наразі, чи приносить переваги, яких немає за даного стану речей. Однак тема "Розмежування публічної й приватної сфер є згубним для прав жінок" не вимагає висунення плану ані для знищення розмежування, ні для мінімізації його згубного впливу. І хоча дебатери можуть знайти шлях, як інтегрувати план в аналіз цієї теми, це, безумовно, не найбільш очевидний спосіб доведення теми.

Так само тема не підходить для аналізу, типового для ціннісних тем. Традиційно, кейс для ціннісної теми складається з 1) аргументу на підтримку визначеної цінності 2) пояснення чому твердження, що закладене в резолюції (у даному випадку, розмежування публічної і приватної сфер) реалізує цю цінність. Однак дана резолюція усього лише вказує на існування поняття "прав жінок" і запитує чи є "розмежування публічної й приватної сфер" шкідливим для даного поняття. І хоча багато хто може погодитися із мною в тому, що "права жінок" є цінністю, в темі немає прямої вказівки на те, чи є "права жінок" цінними, чи ні. У темі закладене лише питання щодо того, чи впливає негативно на "права жінок" "розмежування публічної й приватної сфер". Зміст резолюції полягає у встановленні взаємозв'язку між двома поняттями: "права жінок" і "розмежування публічної й приватної сфер".

Яким же чином можна побудувати аргумент у підтримку такої теми? Аргументи такого вигляду мають назву "причинно-наслідкових" аргументів, що часто зустрічаються як в академічних дебатах, так і в повсякденних дискусіях. Такі аргументи трапляються як у полісі, так і в ціннісних дебатах. Наприклад, "причинно-наслідкові" аргументи зустрічаються в полісі дебатах при розгляді структурного елемента кейса "причина проблеми". У цьому випадку дебатери кажуть, що причина проблеми лежить у тому, що status quo політика не вирішує даної проблеми. При цьому вони стверджують, що зміна status quo політики за допомогою їхнього плану *спричинить деякі наслідки*, які, зазвичай, називаються перевагами плану.

Також причинно-наслідкові аргументи часто зустрічаються у ціннісних дебатах. Розглянемо резолюцію "Цензура є шкідливою у демократичних суспільствах". У цьому випадку Пропозиція повинна продемонструвати як мінімум дві речі: наявність "шкоди" і зв'язку цієї шкоди з "цензурою". Перше завдання може бути виконане за допомогою побудови ціннісного аргументу, але друге вимагає побудови причинно-наслідкового аргументу. При виконанні другого завдання Пропозиції необхідно показати як "цензура" *спричинює деякі наслідки*, іншими словами, що вона є шкідливою у демократичних суспільствах.

На причинно-наслідкові аргументи легко натрапити у звичайних щоденних дискусіях. Так студент, який не склав іспит, говорить, що його провал (наслідок) викликаний некоректно сформульованими питаннями в білетах (причина), у той час, як викладач стверджує, що причиною був низький рівень знань студента.

У попередніх випадках причинно-наслідкові твердження відігравали важливу роль як частина аргументу. Але це, знову ж, тільки частини. У темі "Розмежування публічної й приватної сфер є згубним для прав жінок" причинно-наслідкові аргументи самі по собі є основою кейсів як для Пропозиції, так і для Опозиції.

Дана стаття розділена на теоретичний і практичний розділи. У теоретичному розділі ми проаналізуємо методи підтримки причинно-наслідкових аргументів, а також різні їхні види. Практичний розділ присвячений порадам, що допоможуть побудувати причинно-наслідкові аргументи як для Пропозиції, так і для Опозиції. Але перед цим ми повинні розглянути, як треба будувати причинно-наслідкові аргументи, і як складати з них кейс.

Причинно-наслідковий аргумент можна побудувати у три етапи. Перший - необхідно *описати ймовірну причину*. Для опису ймовірної причини дебатори, зазвичай, розглядають деяке явище. У даному випадку, вони можуть розглянути той факт, що жінки в основному функціонують у приватній сфері, у той час як публічна сфера належить чоловікам. Таким чином, вони стверджують, що "розмежування публічної й приватної сфер" диктує людині, до якої зі сфер вона належить і у який спосіб визначає поле її діяльності.

Другий етап - *продемонструвати наслідок*. Знову ж, для цього можна розглянути деяке явище, наприклад, те, що жінки працюють або вдома, або на низькооплачуваних, не керівних посадах. Отже, розгляд частки жінок, які володіють визначеною професією, стає частиною нашого аргументу.

Третій етап - після опису причини і наслідку, дебатор зобов'язаний *довести наявність причинно-наслідкового зв'язку між цими частинами*. Недостатньо просто сказати, що жінки, функціонуючи головним чином у приватній сфері, не можуть обіймати високі посади. У цьому випадку Опозиція може сказати, що жінки свідомо вибирають приватну сферу, а причина того, що вони не одержують хорошу роботу не пов'язана з їхньою роллю у приватній сфері. Доведення, що зв'язок між першими двома частинами є саме причинно-наслідковим, а не збігом, є метою Пропозиції. У теоретичному розділі ми розглянемо, як довести наявність / відсутність причинно-наслідкового зв'язку.

Доведення причинності. Теоретичний підхід

Розуміння способів побудови причинно-наслідкових аргументів вимагає пояснення методів доведення й типів причиннісних аргументів. Для початку розглянемо методи підтримки усіх типів причинно-наслідкових аргументів.

Методи, використовувані для підтримки й відбиття причинно-наслідкових аргументів

Побудова причинно-наслідкових є складним завданням, оскільки причини можуть мати непомітні прояви, залишаючись тільки передбачуваними. Коли говорять, що одне явище викликає друге, часто розглядають, чи викличе зміна у першому явищі зміну у другому явищі. Спостерігач бачить зміни в обох явищах і на підставі цього висловлює припущення про те, що зміна в першому явищі викликала зміну в другому. Наприклад, садівник, що мульчує (покриває соломою/гноєм для захисту від холоду) ягідні кущі помічає, що ягоди стали більшими і солодшими. Садівник може припустити, що мульчування стало *причиною* того, що ягоди стали більшими і солодшими. При цьому садівник розглянув дві події: мульчування й врожай солодких і великих ягід. На підставі цих спостережень він *припустив*, що мульчування є

причиною врожаю. Оскільки причини є передбачуваними, важко довести їх існування; навіть в ідеальному випадку, воно не може бути доведене у повній мірі.

Найкращий і, можливо, єдиний спосіб підтримати причинно-наслідковий аргумент - це, по-перше, розглянути явища, щодо яких ми підозрюємо, що вони є причиною й наслідком, а потім проаналізувати, як ці явища взаємодіють, як вони пов'язані. Припущення про наявні причини й наслідки небездоганні, але є кращим способом підтримки причинно-наслідкових аргументів. Методи зв'язків становлять основу п'яти "Правил причинності" ("Canons of Causation") Джона С. Милля (John Stuart Mill), розроблених наприкінці дев'ятнадцятого століття. Далі в спрощеному вигляді наведені три правила Милля. Це методи узгодження, розбіжностей та метод відповідних змін.

Метод узгодження може бути використаний, якщо два чи більш випадки досліджуваного явища співпадають тільки в одній обставині. Представляючи ці випадки, необхідно показати, що один з елементів є причиною, а інший - наслідком. Повертаючись до приклада про садівника: 1) ягоди регулярно мульчували 2) ягоди вирости солодкими й великими. Оскільки були присутні обидва ці явища одночасно, можна сформулювати аргумент: мульчування призводить до появи солодких великих ягід.

Приклад з теми про права жінок: припустимо, було наведено два приклади суспільств з явним відокремленням публічної і приватної сфер, у кожному з яких жінки мали значно менше прав, ніж чоловіки. У цьому випадку дебатер може стверджувати, що один з елементів (розмежування публічної й приватної сфер) є причиною, а другий (порушення прав жінок) - наслідком.

Жоден із розглянутих методів не є ідеальним, але метод узгодження залишає найбільшу вірогідність логічної помилки. Наприклад:

Горілка	+ H ₂ O	—> Інтоксикація
Вино	+ H ₂ O	—> Інтоксикація
Віскі	+ H ₂ O	—> Інтоксикація
Джин	+ H ₂ O	—> Інтоксикація
Скотч	+ H ₂ O	—> Інтоксикація
Бренді	+ H ₂ O	—> Інтоксикація

Оскільки в усіх випадках одним з елементів є вода й інтоксикація, ми можемо зробити помилковий висновок про те, що вода призводить до інтоксикації. Звичайно, більш ретельний аналіз покаже, що загальними елементами є не тільки вода й інтоксикація, однак із прикладу це очевидно не впливає. Принцип, що ми продемонстрували на даному прикладі, полягає у тому, що при використанні методу згоди можливе виникнення помилки у випадку, якщо не були враховані всі (в тому числі приховані й неочевидні) фактори в кожному з випадків. Така помилка вірогідніше відбудеться в тому випадку, коли метод згоди був обраний як єдиний метод доказу причинно-наслідкового зв'язку.

Метод розбіжностей може бути використаний в якості доповнення до методу узгодження. Ідея методу: якщо випадок, в якому спостерігається досліджуване явище, і випадок, у якому воно не спостерігається, повністю подібні у всіх аспектах, за винятком досліджуваного, то обставина, що зустрічається в першому випадку і є відсутньою у другому, є причиною чи частковою причиною досліджуваного явища.

Повернемося знову до прикладу про садівника. Для використання методу розбіжностей дебататор повинний навести приклад, в якому обидва фактори відсутні: тобто, якщо немає мульчування, немає і солодких великих ягід. Використовуючи пари прикладів, де причина й наслідок *були присутні / були відсутні* дебататор може значно зміцнити свій аргумент.

Звернемося до прав жінок. Використовуючи метод розбіжностей, дебататор повинен знайти приклади, в яких і розмежування публічної і приватної сфер, і порушення прав жінок *відсутні*. Комбінуючи ці приклади з тими, що були використані у попередньому випадку у методі узгодження, можна зробити аргумент переконливішим.

Метод розбіжностей також може викрити помилки, допущенні при використанні виключно методу узгодження. Використовуючи приклад про воду, що призводить до інтоксикації, відсутність причинно-наслідкового зв'язку можна знайти, прибравши з кожного випадку воду. Оскільки вживання віскі, джина, скотча, горілки, вина і бренді все одно буде приводити до інтоксикації, можемо дійти висновку, що вода не є причиною інтоксикації.

Метод розбіжностей може вказати на логічну помилку при розгляді прав жінок. Якщо дебататор покаже, що в суспільствах з незначним розмежуванням публічної і приватної сфер все ще існують істотні порушення прав жінок, чи, навпаки наведе приклади суспільств, у яких відокремлення є дуже суворим, але при цьому права жінок достатньо захищені, причинно-наслідковий зв'язок Пропозиції виявиться помилковим.

Метод відповідних змін може бути використаний для підтримки причинно-наслідкового аргументу, якщо буде продемонстровано, що збільшення (зменшення) причини приведе до збільшення (зменшення) наслідку. Використовуючи цей метод, дебататор може наводити приклади з різними ступенями прояву передбачуваних причин і наслідків. Якщо причинно-наслідковий зв'язок вірний, дебататор зможе показати, що посиленню причини буде відповідати посилення наслідку. Тобто, між цими явищами існує *кореляція*.

Згідно методу відповідних змін, дебататор може стверджувати, що якість та кількість добрива, яке садівник використовує, впливає на врожайність ягід. Маючи різні види добрива з різним вмістом азоту, ми можемо спостерігати, яке з добрив стане причиною появи найбільших та найсолодших ягід. Якщо садівник помітить, що зі збільшенням вмісту азоту в добриві відповідно збільшуються розміри та смакові якості ягід, можна сказати, що розміри та якість ягід *корелюються* з азотним вмістом добрива.

Приклади суспільств, де ступінь розмежування публічної та приватної сфер відповідає ступеню захисту прав жінок, є додатковим підтвердженням причинно-наслідкового зв'язку між поділом на публічне і приватне та порушенням жіночих прав. Знайшовши приклад суспільства, яке в певний момент часу інтегрувало публічне і приватне і в якому в цей же час відчутно покращилась ситуація з правами жінок, дебататорам надається ще одна можливість для доведення причинно-наслідкового зв'язку.

Раніше ми казали, що метод розбіжностей використовується для перевірки причинно-наслідкових аргументів на предмет логічних помилок. Так само, метод відповідних змін є перевіркою правильності подібних аргументів. Якщо б вищезгаданий аргумент про те, що вода призводить до інтоксикації, був правильним, то, спираючись на метод відповідних змін, ми б довели, що додавання більшої кількості води до віскі, джину, горілки, вина або бренді призводить до більшої інтоксикації. Відсутність кореляції між кількістю води та інтоксикацією заперечує причинно-наслідковий зв'язок між цими явищами.

Часто вказують на такий аспект причинно-наслідкової логіки: кореляція не є еквівалентом причинності. На перший погляд, це твердження виключає використання методу відповідних змін для підтримки причинно-наслідкових аргументів. Парадокс, але обидва твердження є правильними. Попри те, що кореляція не є еквівалентом причинності, метод відповідних змін може посилити і підтримати причинно-наслідковий аргумент.

В загальному розумінні, кореляція не доводить причинності, адже ми ніколи не певні, що альтернативні фактори не впливають на ймовірну причину та ймовірний наслідок. Припустимо, що ми побачили кореляцію між розмежуванням публічного і приватного та недостатнім захистом прав жінок. Також ми можемо помітити, що певний третій фактор (економічний стан суспільства) спричинив розмежування і водночас порушення прав жінок. В такому випадку саме економічний стан суспільства, а не розмежування публічного і приватного є справжньою причиною порушень.

Якщо кореляція не доводить причинності, яким чином метод відповідних змін може підтримати причинно-наслідковий аргумент? Відповідь полягає в наступному. Не дивлячись на те, що кореляція не еквівалентна причинності, відсутність кореляції доводить відсутність причинності. Доведення причинно-наслідкових зв'язків ніколи не є очевидним. Цей зв'язок може бути підтриманий лише відбиттям спроб доведення їхньої помилковості. Карл Поппер (так, саме той Карл Поппер, ім'я якого носить формат) стверджував, що „справжня перевірка теорії – це намагання її спростувати або відбити” (Карл Поппер. *Припущення та Спростування: Зростання Наукового Знання*. Нью-Йорк: Harper & Row, 1968, с. 36.). Він вірить, що лише численні спроби спростування аргументу можуть переконати нас у його правильності. Кореляція – це спроба спростувати причинно-наслідковий зв'язок.

Випадки існування кореляції відповідні до випадків невдалих спроб спростування причинно-наслідкового зв'язку. Таким чином, кореляція може ставати складовим елементом доказів, які висуваються на підтримку причинно-наслідкових аргументів. Попри те, що метод відповідних змін (як і решта методів Милля) не є вичерпним доказом причинності, він дозволяє проаналізувати ймовірність причинно-наслідкових зв'язків, тому є придатним для додаткової підтримки причинно-наслідкових аргументів.

Сьогодні в суспільних науках використовуються більш складні методи доказу причинно-наслідкових аргументів: аналіз часових рядів, метод множинної регресії тощо. Але ж навіть ці наукові методи базуються на асоціативних уявленнях. Причинно-наслідкові аргументи різняться один від одного, але всі вони, до певної міри, можуть підтримуватись одними й тими самими прийомами. Асоціативні методи є актуальними для будь-яких видів причинно-наслідкових аргументів. Наступна частина статті досліджує деякі види причинно-наслідкових аргументів.

Види причинно-наслідкових аргументів

„X призводить до Y” – це найпростіший прояв причинно-наслідкового зв'язку. Але це твердження має велику кількість змістових відтінків. Наприклад, воно може означати, що „без X не може статись Y”, або „при наявності X існує Y”, або „X сприяє Y”. Це лише окремі зі значень, яке може приймати твердження „X призводить до Y”. Задля того, щоб дослідити ці змістові відтінки, ми наводимо чотири типи причинно-наслідкових аргументів, які варто розрізняти.

Необхідні причинно-наслідкові аргументи стверджують, що без зазначеної причини наслідок не може відбутися. Твердження „секс є необхідною умовою

вагітності” є прикладом необхідного причинно-наслідкового аргументу, який є простим, але дещо неточним (він не враховує можливості штучного та непорочного запліднення). Згідно такого твердження, без сексу вагітність не може відбутися. Те, що секс необхідний для вагітності, не означає, що секс забезпечує вагітність. Звичайно, секс збільшує можливість вагітності, але вона не обов’язково настає після статевих стосунків.

Обговорення необхідних причин є важливою частиною причинно-наслідкового зв’язку, але, очевидно, воно не вимагається цією конкретною резолюцією про публічне і приватне. Резолюція не вимагає доведення того, що розмежування публічного і приватного є необхідною причиною порушення прав жінок. Права жінок можуть порушуватися з багатьох причин, і дана резолюція стверджує, що розмежування – лише одна з них.

Достатні причинно-наслідкові аргументи є важливим в межах цього способу доведення теми. Довести, що X є достатньою причиною Y означає показати, що X, незалежно від інших факторів, гарантує наявність Y. Попередній приклад про секс і вагітність демонструє, що секс є необхідною, але не достатньою умовою для вагітності. Секс не гарантує вагітності.

Скористаємось іншим прикладом: правильне співвідношення вугілля, вогню і тиску є достатньою причиною для запуску машини. Якщо всі ці три фактори присутні, машина запрацює. Тому комбінація цих трьох елементів є достатньою причиною (В цьому прикладі правильне співвідношення вугілля, вогню і тиску є одночасно необхідною та достатньою причиною. Кожен з трьох елементів є необхідною причиною. За відсутності будь-якого з них машина не запрацює. Але разом ці елементи є достатньою причиною).

Так само, як обговорення необхідних причин, обговорення достатніх причин є важливим аспектом причинно-наслідкових аргументів. Але на відміну від необхідних причин, достатні причини є надзвичайно важливими в дебатах про зв’язок публічного і приватного з правами жінки. Не дивлячись на те, що резолюція не вимагає від Пропозиції доведення, що розмежування між публічним і приватним абсолютно руйнує права жінки, резолюція вимагає обґрунтування того, що поділ, незалежно від інших подій та фактів, є достатньою причиною для значної шкоди правам жінок.

Додаткові причинно-наслідкові аргументи стверджують, що запропонована причина є лише однією з багатьох причин, що призводять до наслідку. Наприклад, дослідження довели, що паління сприяє розвитку серцевих хвороб. Але дослідження не доводять, що паління є необхідною або достатньою причиною для серцевого захворювання. Якщо б паління було необхідною причиною серцевих хвороб, тоді тільки курці мали б такі хвороби. Якщо б паління було достатньою причиною захворювань, тоді б усі курці мали б такі хвороби. Насправді ж, паління є однією з багатьох причин, які викликають серцеві хвороби. Але факультативність паління як причини не зменшує вагу цієї причини для розвитку серцевих захворювань.

Так само як і достатні причинно-наслідкові аргументи, додаткові причинно-наслідкові аргументи є важливими в дебатах за цією темою. Сам термін „згубний” вказує на таку інтерпретацію, за якої поділ на публічне і приватне є однією з багатьох причин, що викликають порушення жіночих прав. Схоже, що Пропозиція має довести, що розмежування є додатковою причиною шкоди правам жінок. Схоже, резолюція не передбачає доведення Пропозицією, що поділ є основною або першопричиною проблеми.

Причини втручання і протидії є окремим видом причинно-наслідкових аргументів. Причина втручання або протидії є такою, що заважає завершенню причинно-наслідкової послідовності. Секс може бути причиною вагітності, але методи контролю народжуваності мають ефект протидії їй настанню. Паління в більшості випадків призводить до хвороб серця, але генетична несхильність до таких хвороб може змінити ситуацію і врятувати окрему людину від захворювання.

Попри те, що причини втручання і протидії не будуть настільки ж важливими і вагомими, як додаткові причинно-наслідкові аргументи, вони можуть зіграти свою роль у дебатах щодо прав жінки в публічному і приватному секторі. Припустимо, що Пропозиція висуває певний приклад, де суспільство підтримує сильне розмежування між публічним і приватним, а також не гарантує і не забезпечує жіночі права. Але припустимо, що Опозиція була здатна навести факти, що саме це суспільство щойно запровадило нові програми (причина протидії), які позитивно впливають на статус жінок. Можна доводити, що завдяки цим новим програмам поділ на публічне і приватне більше не має згубного впливу на права жінок. Таким чином, причини втручання і протидії можуть бути використані в дебатах на цю тему.

Необхідні, достатні і додаткові причини та причини втручання складаються з різних типів причинно-наслідкових аргументів. З перспективи дебатів про жіночі права у публічній та приватній сферах достатні і додаткові причини можуть ставати найбільш важливими. Причини втручання можуть мати значення, але необхідні причини зазвичай мають невелику вагу в межах цієї конкретної теми.

Ця частина статті пояснила декілька різних стратегій підтримки причинно-наслідкових аргументів шляхом демонстрації зв'язку між причиною та наслідком. Далі ми наведемо конкретні приклади, як дебатери можуть доводити причинно-наслідковий зв'язок у різних типах аргументів. Наведені приклади можуть стати в пригоді як Пропозиції, так і Опозиції в обговоренні питання про те, як публічне і приватне впливають на ситуацію з правами жінки.

Практичні виміри дебатів про причинно-наслідковий зв'язок

Перша частина даної статті було присвячена теоретичним вимірам причинно-наслідкових аргументів. Розуміння теоретичних засад методу є важливим для кожного, хто буде будувати аргументи, базовані на причинно-наслідковому зв'язку, та для кожного, хто матиме на меті відбиття подібної стратегії. Наступна частина статті проілюструє практичними прикладами, яким чином можна будувати та відбивати причинно-наслідкові аргументи.

Побудова причинно-наслідкових аргументів Пропозицією

Як було зазначено вище, побудова аргументів Пропозиції з використанням причинно-наслідкового зв'язку перш за все вимагає опису приватної та публічної сфер. За цим має йти пояснення наслідку, яким буде, в загальному розумінні, порушення жіночих прав. Фінальний крок є дуже важливим для стратегії Пропозиції. Пропозиція має довести, що зв'язок між причиною та наслідком є саме причинно-наслідковим, а не збігом.

Розглянемо три приклади, в яких причинно-наслідкові аргументи можуть використовуватись для створення стратегії Пропозиції. Кожен з трьох прикладів ілюструє три важливих компоненти причинно-наслідкового аргументу: опис причини (приватного та публічного), показ наслідку (порушення прав жінки) та доведення причинності зв'язку.

Приклад перший: участь в управлінні

Один з прикладів, якими Пропозиція може довести, що поділ на публічне і приватне є згубним для прав жінок, є участь жінок в уряді.

Опис причини

Можна доводити, що уряд функціонує як частина публічної сфери, а окрема сімейна формація відноситься до приватного сектору. В багатьох суспільствах роль жінки зазвичай визначається виключно як опікування домашнім вогнищем, і тільки чоловіки можуть брати участь в урядових справах. Отже, в таких суспільствах вважаємо присутнім розмежування між публічним і приватним.

Показ наслідку

Таке розмежування означає, що менша кількість жінок працює в уряді. Якщо представництво жінок в урядових структурах є недостатнім, то спостерігається відсутність законодавства, яке б забезпечувало рівність статей або права жінок. Недостатня участь жінок в уряді може розглядатись як достатня причина для неувagi до прав жінок. Без жінок в уряді, які змогли б привернути увагу до цих питань, вірогідність, що їх братимуть до уваги, є малою.

Доведення причинності зв'язку

Використовуючи метод узгодження, дебатори можуть наводити різноманітні приклади, в яких поділ на публічне і приватне в сфері управління призводить до порушення жіночих прав. Така шкода для прав жінки спостерігається в багатьох суспільствах, в США включно, де лише декілька жінок обіймають місце у Конгресі, що налічує 535 учасників. Наслідком недостатньої участі жінок в уряді стає те, що жіноче питання не вирішується ефективно, або ним взагалі не займаються уряди з чоловічою більшістю.

Приклад другий: роль жінок на ринку праці

Іншим прикладом, який може наводити Пропозиція, є роль жінок у робочій силі.

Опис причини

Знову, визначимо ринок праці як публічне, а сім'ю – як приватне, до якої традиційно належить жінка. Оскільки чоловіки зазвичай складають робочу силу, а жінки залишаються в приватному секторі, то вважаємо, що поділ на публічне і приватне має місце.

Показ наслідку

Таке розмежування викликає труднощі для жінки у здобутті такого самого рівня на ринку праці, як і чоловік. Жінок не приймають (і вони особисто і не шукають місць) у певних галузях, які вважаються чоловічими. Наприклад, в світі дуже мало жінок, що працюють в поліції або охороні, оскільки жінки вважаються непридатними для таких професій. В багатьох країнах жінки обирають медицину та викладацьку роботу, адже вони в подальшому можуть лікувати або вчити інших жінок. Але більшість жінок не заохочуються до праці через розмежування між публічним і приватним.

Доведення причинності зв'язку

Знову можна використати метод узгодження для доведення причинно-наслідкового зв'язку. Skorиставшись методом узгодження, дебатори можуть знаходити значну кількість випадків, в яких за існуючого розмежування можливості жінок працювати зменшуються. Можна навести приклад Куби, суспільства з поділом на публічне і приватне, де жінки складають близько половини робочої сили і працюють на 10-20 годин більше за чоловіків, але заробляють на 20 процентів менше (Згідно заяви, зробленої 5-го березня 2003 р. на зустрічі Комісії ООН щодо статусу жінок. M2 Presswire via Lexis-Nexis.)

Пропозиція може також поєднувати метод узгодження з методом розбіжності, порівнюючи жінок у складі робочої сили у двох різних країнах, одна з яких має помітне розмежування між публічним і приватним, а в іншій ці дві сфери є більш інтегрованими. Наприклад, Пропозиція може доводити, що Японія є країною, в якій підтримується традиційний поділ на публічне і приватне, який відсутній у Китаї. Японія сьогодні зіштовхнулася з проблемою: багато молодих жінок залишають країну заради пошуків роботи в тих країнах, де, на їхню думку, дискримінація менша, наприклад, у Китаї (Центр новин Ксінхуа, 27 січня, 2003. "Все більше японських жінок шукають роботу за кордоном". Му Донг.) Ті, хто знаходять роботу, виконують її за значно меншу платню, ніж чоловіки. Таким чином, поєднавши ці два методи, ми бачимо, що наявність причини (розмежування) призводить до наявності наслідку (дискримінації); в той же час відсутність причини призводить до відсутності наслідку.

Надалі, дебатори можуть скористатись методом відповідних змін і продемонструвати, що зі зменшенням розмежування права жінок у сфері праці захищаються краще. У Сполучених Штатах Америки уявлення про те, що жінка має залишатись у приватній сфері, поступово послаблюється, зважаючи на те, що все більше жінок знаходять роботу. Одночасно зникає і гендерно несправедлива винагорода за працю, оскільки жінки освоюють традиційно чоловічі професії. Розвиваючи метод спів відповідних змін, Пропозиція може посилити власну позицію.

Третій приклад: система законодавства

Існує ще одна галузь, яку Пропозиція може обрати для демонстрації причинно-наслідкового зв'язку: законодавче поле.

Опис причини

В цьому випадку знову сім'я та пов'язані з нею аспекти будуть вважатися за приватне, а суспільство в цілому – за публічне. Оскільки держава (публічне) не втручається в сімейні справи (приватне), поділ очевидно існує.

Показ наслідку

Одним з наслідків розмежування між публічним та приватним в галузі законодавства є те, що насилля в сім'ї не викорінюється. Наприклад, Human Rights Watch інформує, що в Узбекистані уряд дозволяє місцевим адміністраціям примушувати пару до відновлення стосунків замість того, щоб надавати жінкам можливість розірвати обтяжливі стосунки з агресором. Уряд країни не розглядає та не карає насилля у сім'ї, адже це вважається приватним питанням (Новини *Human Rights Watch*, 10 липня, 2001. Звіт Елізабет Андерсон, Директора Європейського та Центральноазіатського відділу.) Це сприяє поширенню насильства і загрожує життю не тільки жінки, а й дітей.

Доведення причинності зв'язку

Дані з Узбекистану можуть бути використані для підтримки причинно-наслідкового зв'язку, спираючись на метод узгодження. В цьому прикладі названа причина та названий наслідок мають місце одночасно. Причинний зв'язок можна також підтримати, спираючись на метод розбіжностей - навести приклади суспільств, що не мають чіткого поділу на публічне та приватне в галузі законодавства і не мають порушень прав жінок. Наприклад, у Британії відділи по боротьбі з домашнім насиллям, були створені в структурі Міністерства у справах сім'ї. Сама наявність таких відділів свідчить про відсутність чіткого поділу між публічною та приватною сферою в галузі законодавства. Як результат, процент арештів з інкримінацією насильства в сім'ї становить половину від відомих випадків, що є набагато вищим, ніж у решті країн (Британія, 6 березня, 2003. "Насилля в сім'ї: сховатись ніде". Anabel Unity Sale and Sarah Wellard.) Таким чином, метод розбіжностей доводить причинно-наслідковий зв'язок між відсутністю поділу на публічне і приватне та відсутність правопорушень.

Кількість способів, якими Пропозиція може побудувати аргументи, оснований на причинно-наслідковому зв'язку, є досить обмеженою. В будь-якому разі, Пропозиція має чітко довести зв'язок між зазначеною причиною та наслідком. За відсутності чіткого та детального зв'язку між причиною та наслідком, команда опонентів має більше шансів успішно відбити висунутий кейс.

Побудова причинно-наслідкових аргументів Опозицією

Команда Опозиції має декілька шляхів відбиття причинно-наслідкових аргументів. В цій статті ми наведемо лише три з багатьох можливих стратегій: доведення, що зв'язок не є причинно-наслідковим, виявлення альтернативних причин даного наслідку та показ позитивних наслідків причини.

Спростування причинності зв'язку є однією зі стратегій, які може обрати Опозиція. Наприклад, використовуючи метод узгодження, Опозиція може навести приклади ситуацій, у якому поділ існує, але наслідків, наведених Пропозицією, не спостерігається. У відповідь на твердження, що жінки не достатньо представлені в урядових структурах та на ринку праці, і через це їхні права порушуються, Опозиція може навести приклади протилежного.

Наприклад, Пакистан є країною, де існує традиційний поділ на публічне і приватне; в той же час, жінки мають рівні з чоловіками права у сфері працевлаштування. Попри те, що жінки в Пакистані недостатньо представлені у робочій силі та управління державою, уряд з більшістю чоловіків у 2001 році прийняв Конвенцію 100, що забезпечує еквіваленту винагороду за чоловічу і жіночу працю однакового обсягу. У 2002 році уряд вперше виробив Національну політику по захисту та наданню можливостей жінкам, закликаючи до реформ у сферах боротьби з насиллям, здоров'я, права та сім'ї. Схожі ситуації в багатьох країнах з патріархальною системою управління. Не дивлячись на те, що рівень участі жінок в суспільному житті лишається невисоким, на проблеми жінок звертають увагу.

Показ альтернативних причин наслідку є ще одним шляхом відбиття аргументів Пропозиції, якщо вони базуються на причинно-наслідковому зв'язку. Демонструючи, як щось, окрім поділу на публічне і приватне, викликає загрозу для прав жінок, Опозиція здатна розбити твердження про причинність, яке наводитимуть опоненти.

Наприклад, Опозиція може відстоювати точку зору, що причини, відмінні від поділу на публічне і приватне, сповільнюють особистий та професійний розвиток жінки. Лондонська економічна школа виявила, що багато жінок вибирають менш оплачувану роботу тому, що вони прагнуть до соціально корисної діяльності, а також шукають роботу, яка залишає їм значну особисту свободу. Крім того, багатьом жінкам вдається добитися успіху в урядовій кар'єрі та на ринку праці. Вважаючи вищенаведене за причину, гендерна дискримінація не може бути єдиним фактором, що викликає незадовільне становище жінок.

Показ позитивних наслідків розмежування на публічне і приватне є ще однією можливістю атаки кейсу Пропозиції. Обравши таку стратегію, Пропозиції може стверджувати, що поділ між двома сферами не має згубного впливу на права жінок, а є позитивним явищем.

Опозиція може висвітлити випадки, у яких поділ сприяє кращому забезпеченню жіночих прав. Право на особисте життя є характеристикою поділу публічне-приватне, яку Верховний суд Сполучених Штатів Америки використав в якості обґрунтування свого рішення у справі Рое проти Вейда, яке надавало жінці репродуктивних прав. Без права на особисте життя, репродуктивні права жінок у США були б порушені.

Такі країни, як Китай, не забезпечують права на особисте життя, яке має бути чітко відділене від публічної (урядової) сфери. Відсутність поділу дозволяє Китаю проводити політику однієї дитини в сім'ї, а урядам інших країн – примушувати жінок до стерилізації задля блага публічної сфери, а власне уряду.

Висновок

Зважаючи на те, що тема 9-го дебатного форуму IDEA не є ані традиційною ціннісною резолюцією, ні традиційною політичною (полісі) резолюцією, дебатори матимуть можливість сконцентрувати увагу на різних стратегіях побудови аргументів. Оскільки тема вимагає від Пропозиції доведення причинно-наслідкового зв'язку між „розмежуванням публічного і приватного” та „правами жінок”, дебатори заохочуються до використання саме методів причинності. Ця стаття є спробою надати гравцям теоретичні та практичні поради, які можуть виявитись надзвичайно корисними під час опрацювання нових стратегій побудови аргументів.

Переклад Катерини Яблочкової та Ксенії Оксамитної

Примітка перекладачів: Виходячи з особливостей української граматики, команда Affirmative в даній статті фігурує як Пропозиція, а команда Negative – як Опозиція.